

הלכות פסולי המקדשין פרק ו

א. כל הזבחים שנתערב בהן אחת מחטאות המתות, או שור הנסקל אפלו אחד ברבוא כלן ימותו: לפי שבעלי חיים חשובין הן, ואינן בטליון. ואם הקריב, הרצה שאין בעלי חיים נדחין.

ב. נתערב בהן אחד מאסורי המזבח ירעו כלם עד שיפול בהן מום, וימכרו; ויביא בדמי היפה שבהן, מאותו המין שלקדשים שנתערב.

ג. נתערבו קדשים בחלין תמימים ימכרו החלין שבתערבת לצריכי אותו המין, ויקרבו כלם. כיצד: ארבע בהמות שלמים שנתערבו בארבע בהמות חלין תמימים ימכרו הארבע שלחלין למי שהוא צריך להביא שלמים, ויקרבו הכל שלמים; וכן בעולה, או באשם. והדמים חלין לכל דבר, שהרי דמי חלין הן. נתערב שור הקדש בשורים חל גדול שבכלם הקדש, וימכרו השאר לצריכי אותו המין.

ד. נתערבו קדשים בקדשים, מין במינו זה יקרב לשם בעליו, וזה יקרב לשם בעליו: אף על פי שאין כל אחד מהן מכיר קרבנו. במה דברים אמורים, בקרבנות נשים שאין בהם סמיכה. אבל קרבנות אנשים הואיל וכל אחד צריך לסמוך על ראש קרבנו הרי אלו לא יקרבו, עד שיתן האחד חלקו לחברו; או עד שיפול מום בכל וימכרו, ויביא כל אחד בדמי היפה שבהן מאותו המין.

ה. נתערב מין בשאינו מינו, כגון עולה בשלמים לא יקרבו אפלו פחמור שבהן: שאין מביאין קדשים לבית הפסול; וכשם שאין ממעטין בזמן אכילתן כך אין ממעטין באוכליהן, ולא במקום אכילתן. אלא כיצד יעשה: ירעו הכל עד שיפול בהן מום, וימכר כל אחד מהן לבדו, ויביא בדמי היפה שבהן ממין זה, ובדמי היפה שבהן ממין האחר; ויפסיד המותר מביתו.

ו. אף על פי שכבר הקריב עולה שחייב בה, או שלמים שהיה חייב להקריב הרי זה מקריב מדמי התערבת עולה אחרת, ושלמים אחרים.

ז. חטאת שנתערבה בשלמים ירעו הכל עד שיפול בהן מום, ויביא בדמי היפה שבהן שלמים, ובדמי היפה שבהן חטאת; ואם קדם והקריב חטאת אחרת על חטא שהפרישה לו, כלן ימותו.

ח. וכן אם נתערבו מעות חטאת במעות אשם לוקח שתי בהמות, ומחיל דמי חטאת בכל מקום שהוא על חטאת, ודמי אשם על אשם. ואם כבר קרבה חטאתו, יוליד כל המעות לים המלח; ואם כבר קרב אשמו, יפלו הכל לנדבה.

ט. תודה שנתערבה בתמורתה שניהם יקרבו, ויניף הלחם עמהן. וכן אם נתערבה תודה בשאר זבחים אף על פי שקרבה תודתו, ירעו הכל עד שיפול בהן מום; ויביא בדמי היפה תודה אחרת, ובדמי היפה זבח אחר. תודה שנתערבה באיל גזיר שניהם יקרבו, ויניף הלחם עמהן.

י. בכור שנתערב בפסח שניהם ירעו עד שיפול בהן מום, ויאכלו בפכור. ולמה לא יקרבו: לפי שהפסח נאכל לכל אדם,

עד חצות ; והבכור לשני ימים, ואינו נאכל אלא לכוהנים ; ואין מביאין קדשים לבית הפסול, ואין ממעטין באכילתו.

יא. וכן מעשר שנתערב בפסח כשיפל בהן מום, יאכלו כמעשר ; הבכור והמעשר שנתערבו, יאכלו במומן. וכן שאר קדשים שנתערבו בבכור ובמעשר ירעו עד שיפל בהן מום, ויאכלו בבכור שנפל בו מום, או כמעשר שנפל בו מום.

יב. אשם שנתערב בשלמים אף על פי שאין מקריבין משניהם אלא האמורין, אבל הבשר נאכל לא יקרבו, אלא ירעו עד שיפל בהן מום, ויביא בדמי היפה אשם, ובדמי היפה שלמים ; ויפסיד המותר מביתו. ואם קדם והקריב אשמו, שניהם יפלו לנדבה.

יג. כל הקדשים אפשר שיתערבו מין במין, חוץ מן החטאת עם האשם, שאין אשם אלא מזכרי הכבשים, ואין לה חטאת מן הכבשים אלא נקבה. וכל אלו המתערבין בחיים אם הקריב, הרצה : שאין בעלי חיים נדחין.

יד. בהמה שנמצאת מירושלים ועד מגדל עדר, וכמדתה לכל רוח אם נקבה בת שנתה היא, כונסה לפיפה עד שתמות : שמא חטאת היא. היתה בת שתיים, יביא אותה שלמים ; ויביא עמה לחם, שמא תודה היא.

טו. מצא זכר בן שתי שנים, אין לו תקנה שמא אשם הוא, ועדין לא כפרו בעליו. מצא זכר בן שנה מניח אותו עד שיפל בו מום, ומביא שתי בהמות תחתיו ; ומתנה ואומר אם עולה היתה, זה עולה תחתיו, ואם שלמים היתה, זה שלמים תחתיו ; ומקריב האחד עולה, ונסכיו משלצבור, והאחר שלמים עם הלחם, שמא תודה היתה.

טז. ומה יעשה בזה הנמצא, יאכל במומו שאפלו היתה בכור או מעשר, במומו הוא נאכל ; ואם פסח אחר זמנו הוא, הרי זה שלמים ; ובזמנו, הכל נזהרין בו. ואם תאמר שמא אשם נזיר, או מצרע הוא אינן מצויין תמיד ; לפיכך לא חשו להן.

יז. נתערבו קדשים בקדשים, אחר שנשחטו יאכלו כחמור שבהן ; נתערבו בפסולי המקדשין, או בחלין שנשחטו בעזרה תעבר צורתן, ויצאו לבית השרפה.

יח. אברי חטאת שנתערבו באברי עולה מניחין הכל, עד שיפסדו ותעבר צורתן ; ושורפין אותן בעזרה, במקום ששורפין פסולי המקדשין.

יט. אבר שלבעלי מומין שנתערב באברי קדשים, אפלו אבר באלף אברים יצאו הכל לבית השרפה ; ואפלו קרבו כלן חוץ מאחד מן התערבת הרי זה ישרף בעזרה, במקום ששורפין פסולי המקדשין.

כ. חתכות קדשי קדשים שנתערבו בחתכות קדשים קלים, או הנאכלין ליום אחד בנאכלין לשני ימים יאכלו כחמור שבהן.

כא. חתכה שלחטאת טמאה, שנתערבה במאה חתכות שלחטאת טהורה, וכן פרוסה שללחם הפנים שנטמא, שנתערבה במאה פרוסות שללחם הפנים הטהור הרי זו תעלה, כמו שבארנו.

כב. אבל חתכה שלחטאת טהורה, שנתערבה במאה חתכות

שְׁלַח־לֵין, וְכֵן פְּרוּסָה שְׁלַח־חֶם הַפָּנִים הַטָּהוֹר, שְׁנַתְּעַרְבָה בְּמֵאָה
פְּרוּסוֹת שְׁלַח־לֵין הָרִי אֱלוֹ לֹא יַעֲלוּ, אֲלֹא יֵאָכֵל הַכֹּל לַכּוֹהֲנִים
בְּכָל הַמִּדְמָעוֹת.